

КОЗЬОТО СИРЕНЕ

(Алпийска приказка, разказва Хенрих Мозер — за дѣца и юноши).

Високо въ планинскитѣ върхове живѣялѣ въ пещера планинецъ единъ и прилѣжно работѣлъ прѣзъ цѣлия день въ своето стопанство.

Хората отъ долината той отбѣгвалъ, а понеже и пещерата, която обитавалъ, била въ непристѣпни мѣста, то и тѣ не си припомняли за неговото сѣществуване. Въ лошо врѣме та дѣва никой не се вѣставалъ, а когато днитѣ били хубави, той запалвалъ огъня си едва късно надвечеръ, за да не могатъ любопитнитѣ очи да виждатъ неговия димъ.

Понѣкога само, когато врѣмето е бивало лошо, при него дохаждало едно козарче, младо еднооко момченце, което вече нѣколко лѣта подредъ, за нищожно възнаграждение, пасѣло козитѣ на хората отъ долината.

Съвсѣмъ случайно то намѣрило пѣтя къмъ пещерата на нашия планинецъ. Било въ първитѣ дни на пролѣтъта. Тоя пѣтъ въ стадото му имало особно много нови кози, почти отъ всѣка кѣща по една. Тѣ били твърдѣ непослушни и бѣдното козарче е трѣбвало да се труди много, за да ги държи прибрани въ стадото. Ала тѣ все пакъ се разбѣгали. Така, нѣкои отъ тѣхъ се изкатерили до най-високитѣ и опасни скали. Сочната трѣва, която тукъ се намирала ги поамила, и докато козарчето да успѣе да ги настигне, тѣ вече били горѣ високо. Било наскоро слѣдъ обѣдъ. Внезапно, тъмни облаци се показали надъ планинскитѣ върхове, силно задухалъ буенъ вѣтеръ, буря грозна се разнесла надъ планината. Изплашени, животнитѣ се разбѣгали, но намѣрили подслонъ между грамаднитѣ каменни блокове, които тамъ наблизе лежали. Въ това врѣме козарчето се изкатерило при тѣхъ и ги намѣрило какъ тѣ, треперящи, се притискали въ скалитѣ.

Минавайки между блоковетѣ, задъ единъ отъ най-голѣмитѣ, то намѣрило тѣсна пѣтчка, която водѣла въ една широка пещера. Радостта му била голѣма, като намѣрило подслонъ за себе си и за своитѣ козици.

Внезапно, прѣдъ него се изпрѣчва познатиятъ намъ планинецъ, пламналъ отъ ядъ, съ блѣстящи очи.

— „Що правишъ тукъ?“ бърже го запитва той.

Бѣдното момче, вцепенено отъ страхъ, не може да продума ни дума. Треперящо, то показва съ рѣжка своитѣ кози. Планинецътъ разбралъ козарчето, челото му се прояснило и съ добродушна усмивка той въвелъ госта си съ цѣлото негово стадо въ пещерата. Скоро наклалъ огънь за да се погрѣе козарчето, а на козитѣ му далъ добро алпийско сѣно.

— „Злѣ си изпадналъ въ това врѣме“, почналъ планинецътъ благосклонно да говори. „Какъ можѣ да дойдешъ до тия непристѣпни мѣста?“

Козарчето разправило за непокорнитѣ си козлета и за това, какъ то е трѣбвало да се катери подиръ тѣхъ, изпълнено съ страхъ, да не би нѣкое отъ тѣхъ да падне и си строши кракъ или глава.

— „Ти си вѣроятно гладенъ?“ продължилъ планинецътъ. „Ето, вземи и се подкрѣпи“. Съ тия думи той отрѣзалъ парче сирене и го подалъ на своя неочакванъ гостъ.

— „Опитай, вкусно ли е?“

Това било нѣщо по-друго отъ онова твърдо сирене, което неговата майка всѣка утринъ туряла въ торбичката му. Съ всѣка хапка козарчето добивало по-добро разположение, сrameжливостта му изчезвала, и когато то изѣло